

Komandi partur:

Í komandi parti fer Torleif við Norðfarinum og nýggja trolaranum Vágbingi

JARNBARDUR SLEIPAÐI DALFOSS

ALFRED MAGNUSSSEN VAR VIÐ TJALDRINUM. HANN DOYÐI FYRR Í ÁR 96 ÁRA GAMAL

BÁTAR Í PORKERI SEINNI Í TÍÐINI

algoyst, tá ið tað var nakað. Hon kom inn til okkum og bresti hurðarnar upp at siga, hvussu vorðið var. Mamma fór út við henni oman til Geilar, og har komu allar hinar konurnar eisini. Eg minnst, at ein hvirla kom og hon breyt vindeygad inni í stovuni. Hvirlurnar av landnyrðingi vóru so ógvusligar í Porkeri og hetta kundi bara undirstrikað fyri bygðafólkinum, hvussu álvarsom støðan var. So her var støðan ring við sorg og gráti.

Teir flestu bátarnir vóru 10 mannafør og við teimum vóru sjei menn. Hesir bátar vóru so lágir, men seinni varð eitt borð sett omaná teir. Undir krígunum fingi teir nógvan fisk. Og høvdu teir 40 sentnarar, 4.000 pund, vóru teir so tungir, at tað var ikki meira enn teir flutu. At seta eitt borð omaná hjálpti væl.

Soleiðis endaði hesin dagur í øllum góðum. Hetta var sjálvsagt ein sera stórus lætti hjá øllum, sum av ringum royndum óttaðust tað ringasta. Erling Poulsen hevur eisini greitt meira nágreiniliga frá hesum degi í bókini Bjargingarbrøgd 1.

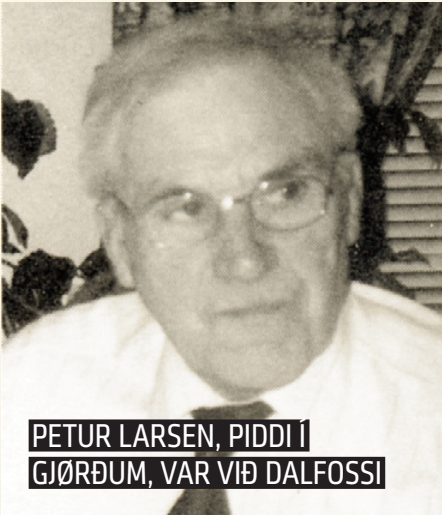
Myndirnar til hesa grein eru úr hesi bók. Føroyatíðindi, lokalblaðið í Suðuroy, umtalar eisini hendan útróðrardagin í blaðnum 8. desember 1934. Her verður sagt, at illa hevði verið vorðið, um ikki teir stóru motorbátarnir høvdu verið nærindis. Her verður eisini sagt, at eitt fýramannafar úr Vági setti upp í Sumba.

Blaðið spyr eisini, um tað ikki hevði verið uppá sítt pláss at fara at hugsa um at fáa í lag eitt tryggingarfelag, fyri »installeringar«,

opnar bátar. Blaðið metir, at tað eru einir 1.000 slíkir bátar.

Nógv óhapp eru eisini hend við opnum bátum. Í sama blaði verður eisini nevnt eitt dømi um ein bát úr Hovi. Sum teir eru á veg til lands hoyra teir eitt brak og siggja, at onnur síðan á bátinum er skræðnað aftur móti motorinum, og sjógvurin fossar inn. Her kundi endað galið um ikki ein annar bátur – H.J. Poulsen í Øravíkarlið – var nærindis og fekk bjargað monnunum. Tað eru nógv dømi um, at tað ikki gekk so væl.

Árið 1934 gjørdist annars eitt óeydnisár hjá føroyskum fiskimonnum. Sluppinar Neptun úr Vestmanna og Nólsoy úr Havn hvurvu við 43 monnum.

PETUR LARSEN, PIDDI Í GJØRÐUM, VAR VIÐ DALFOSSI

Bragdið hjá Mikkjal á Høvda

Tað hevur ofta staðið á við opnum bátum. Sum dømi um hetta kann endurgevast henda grein, sum stóð í Dimmalætting í 1941, undirskrivað ein vinmaður

Tann 29 november fylti Mikkjel Poulsen, Porkeri, 80 ár. Mikkjal á Høvda, sum hann vanliga verður nevndur (eftir búplássinum), hevur allar tíðir verið av raskastu monnum, ja ein hendingaseggur, bæði á sjógvi og landi.

Bátamaður var Mikkjal av teimum bestu, hann var t.d. í Íslandi í fleiri ár og róði út og var millum teir raskastu. Hann byrjaði sum heilt ungur at rógva út. Tað er um eitt bjargingarbragd Mikkjals eg vildi sagt frá:

Tað var ein morgin í 1880-unum. Veðrið var av tí allarbasta og bátar fóru til útróðrar. Olaus Poulsen, fyrrverandi skipari á Smirli, bróður Mikkjals, var henda morgunin farin sjálvur triði til útróðrar. Best sum teir sita úti á Porkerisnesi brennur hann á við stormi av útnyrðingi. Har var einki meira at gera enn at draga inn og fara til árar. Vindurin vaks meira og meir, men tað kvinkaði tó fram. Meðan teir soleiðis slitu fyri lívinum, bróta teir eina ár og ikki vóru meira enn fyra árar tilsamans, tá vóru teir nær landinum. Nú var einki at gera. Við trimum árum var ikki hugsandi at rógva, og drivu teir tí niður móti Porkerisboðunum, og eingin ivaðist um endan.

Meðan hetta gongur fyri seg kemur ein tríbekkur rógvandi framvið (í somu tíð var øll Porkeris bygd komin at hyggja at hesum sorgarleiki, og tá teir sóu, hvussu standurin var, róðu teir tí upp undir land, hvar Mikkjal og ein annar maður vóru linaðir niður til teirra, og lupu teir inn í tríbekkin. So bleiv lagt frá aftur út móti teimum neyðstaddu. Í meðan royndu teir

at halda bátinum upp ímóti, men ikki hjálpti, teir vóru útlúgvaðir, og komu teir sostatt nærri og nærri boðanum, og sá tað vónleyst út, at teir kundi bjargast.

Men tá gjørdi Mikkjal tað bragd, sum seint vil vera gloymt, tríbekkurin kemur nú móti teimum, og leypur Mikkjal til alt í einum, og tað eydnast. Hann kemur í bátin til bróðurin og hinar, sum ikki vistu hvat tað var. Komin í bátin roynir Mikkjal at fáa vent bátinum inn frá boðanum, sum eydnaðist í síðstu stund. Róð bleiv síðani móti landi, hvar menn stóðu klárir at taka móti bátinum, lagt varð so at landi, og tað eydnaðist at bjarga øllum úr tí stóra vanda, teir høvdu verið í. Meðan bjargingin stóð uppá, merkti Mikkjal seg mest burtur úr við sínum dirvi og treystleika, sum varð haft á orði langt aftaná henda tilbúð. Mikkjal hevði sum omanfyri sagt, sett lívið í vanda fyri at bjarga bróðurinum og hinum báðum monnunum.

Tað var í sama ódnarveðrinum, at Johan á Sondum lá úti alla náttina undir Nýpuni.

Tey seinastu árinu hevur Mikkjal verið heilsuveikur, sum ikki er at undrast yvir aftaná ein langan og strævnan arbeiðsdag, sum nú er farin aftur um bak. Hann lá fyri nøkrum árum síðani at doyggja, men hann kom fyri seg aftur, tó hann er ússaligur.

Mikkjal á Høvdanum er fryntligur at koma á tal við. Hann er í orðsins týðningi eitt gott og vinsælt menniskja, sum øll bert vita gott um at siga.

Á 80 ára degnum minnst vinir og kenningar tygum og ynskja tygum enn mong góð ellisár.